

vagy nem? Ezzel kellett Péternek ebben az órában tisztába jönnie. Ezzel kell nekünk is e történet Jézusának láttára tisztába jönnünk. S mivel Péter ezt megértette, megértette azt is, hogy érkezett a munkához látás ideje. A Jézus előtt való megállás, Jézus látása nem csupán a fej vagy a szív dolga, nem valami kegyes gondolatot és érzést jelent, hanem hozzálátást az igazság munkájához, mely csak akkor igazság, ha igazsággá lesz. Igazsággá kell lennie, igazsággá előttem is, hogy van mennyei erő a segítséghez, hogy Istennek van hatalma a vihar és hullámok felett. Ismét csak ezt a kérdést halljuk: van-e Istentől jövő erő a segítséghez, vagy pedig nincs? Itt nem arról van szó, hogy várjunk, míg a segítség magától megérkezik, akár embertől, akár a természetben, vagy a természet mögött rejlő ismert, vagy ismeretlen mélységből; azért nincs erről szó, mert Jézus jelen van. Jézus az Isten segítsége. S mert ez igaz, azért van segítség számunkra is. Engednünk kell azonban, hogy segítsen rajtunk. Mi az ő kezében vagyunk, de nekünk is igazán oda kell ajánlanunk magunkat az Ő kezébe.

Milyen nevezetes pillanat az, ha ezt az ember megéri; ha azonnal komolyan veszi az Istent; ha ebbe a végső döntésbe, ahol magát igazán Isten kezébe *kell* ajánlania, belekerül. Erről a pillanatról többmindent mondhatunk. Először: ez a pillanat mindig az igazi szükségnek, bajnak a pillanata. A baj pedig akkor igazi, ha igazán nincs belőle menekvés. Nem csupán a halálos veszedelemre kell gondolnunk. Napról-napra vannak nyilvános és rejtett zavarok, önmagunkkal és másokkal, zárt ajtók, melyek előtt állunk, melyeket felnyitni nem tudunk, sikertelenség és titkos rabság, melyeken változtatni nem tudunk. Az Isten előtti döntésbe az igazi szükség e pillanataiban kerülhetünk. Ennek voltaképpen nem így kellene lennie. Jó lenne, ha ez a döntés szerencsében, örömben és az életnek u. n. magaslatain történnék, rendszerint azonban nem így történik. Mert a szerencsében és a magaslaton, jöllehet az Isten velünk van, mi nem vagyunk az Istennel. Őt csak magunkra vagyunk, elteleve önmagunkkal, saját akaratunktól és képességeinktől irányítva. Igazán csak a mélységben és a szükségben kiálthatunk Isten után. Az Isten után való kiáltás aláereszkedés az emberi magaslatról, meghajlás és eltörpülés. Az Istenhez való kiáltás közben elhalványul az ember dicsősége. Nyugalanság fog el, valamilyen titkos seb sajogni kezd bennünk. Megértem, hogy

kegyességemnek és jóságomnak semmi értéke sincsen, semmi vagyok Isten előtt és egyedül Istennek kell mindennek lennie. Éppen akkor van hullám és mélység és szükség, amikor mi, kulaóleg tekintve, szerencsésen és valamilyen magaslaton élünk. De éppen a hullám és mélység és szükség az az igazi hely, ahol Isten számomra az, aki a szenvedésben és szerencsében egyaránt velem és értem van: Szabadítóm és Irgalmazóm.

Másodszor: mindig Jézus Krisztus az, akiben mindez igazsággá lesz. Mindig Jézus Krisztus az, aki hozzám fordul, mint Üdvözítőm és Irgalmazóm. Az kétségtelen, hogy Isten, egyedül Isten az, aki megszabadít. Azonban csak az Isten, aki eljön bűneim közé, Isten, aki nyomorúságomon megkönyörül, Isten, akinek megesis a szíve rajtam, éppen ezért hozzám fordul, felém indul. Ez pedig Jézus Krisztus. Jézus Krisztus ezt jelenti és ez az Isten; — Isten — az én bűneim között; Isten — nálam a mélységben; Isten — értem. Amit mi Istentől igazán tudunk és amit Istentől nyerünk: segítséget a szenvedésben, a bűnben és halálban, a Jézus Krisztusban tudjuk és nyerjük meg. A tanítványok, amint látták Jézust, hogy jár a tengeren, megijedtek, mert azt gondolták, hogy kísértet. De nem kísértet volt, hanem Ő maga, aki hozzájuk lépett. Hogy Isten az én szükségemben velem van, nem kísértet, csalás és látszat. Az, éppen az volna kísértet, csalás és látszat, akkor volna Isten távoli, megközelíthetetlen Isten, ha Isten Jézus Krisztus nélkül csak gondolatodban és érzelmedben, vagy magad által csínált képben élne, ahogyan ezt a vallások ismerik. Most azonban veled van és közel van hozzád, amilyen közel csak a legközelebbi ember lehet és nem hagy el téged a te nehéz órádban. „Ha kérded, hogy ki legyen az“, hol látom meg őt, ezt a közelemben levő segítőt és érettem harcolót, nincs más felelet: „Jézus Krisztus az“, Jézus áll előtted, a názáreti ember, mint állott akkor érthetetlen módon, vihar, hullám és szükség közepette a tanítványok előtt. S ekkor nekünk is el kell ismerünk az ő igazságát és nem szabad kísértetről és csalásról beszélnünk, ahol voltaképpen Ő maga van velünk.

Ezzel pedig a harmadik dolog függ össze: *mert Isten az, aki az én igazi szükségemben igazán nálam és velem van, velem bűnomban, kétségbeesésemben, panaszomban, nálam a mélységben, a járhatatlan és feneketlen tengeren, ahol nincs út az ember előtt, éppen azért az Úr az, aki a hullámokon hoz-*